

Городненська сільська рада
Болградського району Одеської області
Відділ освіти, молоді, спорту, культури та туризму
Новотроянівський ліцей

Номінація: література

Казка

«Маленька Зірочка»

Автор: Зеленкова Анастасія Сергіївна,
учениця 9 класу

Новотроянівського ліцею

Городненської сільської ради

Болградського району

Одеської області

Керівник: Кара Світлана Іванівна,
вчитель зарубіжної літератури

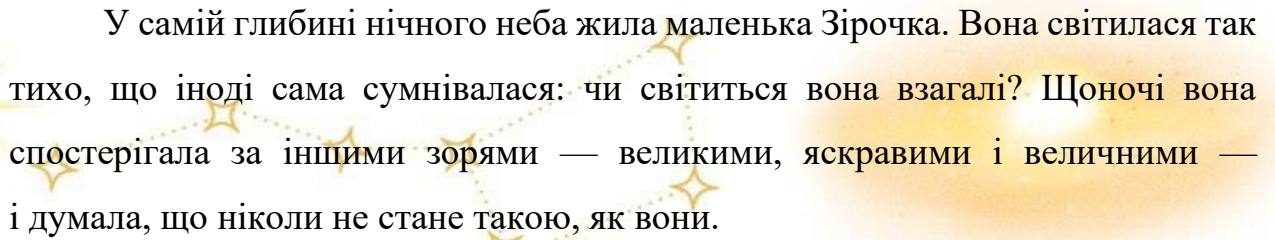
Новотроянівського ліцею

Городненської сільської ради

Болградського району

Одеської області

2026 рік

У самій глибині нічного неба жила маленька Зірочка. Вона світилася так тихо, що іноді сама сумнівалася: чи світиться вона взагалі? Щоночі вона спостерігала за іншими зорями — великими, яскравими і величними — і думала, що ніколи не стане такою, як вони.

А ще її лякала думка про проклятого ворога — Чорну Діру, яка могла поглинути будь-яку слабку зірку. Кожна зоря в небі знала про небезпеку: темна порожнеча могла виникнути зненацька, і навіть найяскравіша зірка не завжди могла встояти перед нею.

З певного віку зорі по черзі виходили на чергування, щоб захищати своє небо. І ось настав день, коли маленькій Зірочці випало вперше вийти на службу. Вона кілька днів готувалася: збирала сили, вдивлялася у далекі горизонти космосу, вчилася концентрувати своє світло, щоб світити яскраво і не підвести інших.

Зірочка знала, що цього вечора вона повинна буде не просто світити — вона мала довести, що навіть маленька зоря може бути важливою для всього небесного світу. Її серце тріпотіло, а маленькі промені світла тремтіли від хвилювання, але вона відчувала, що всередині зароджується відвага.

Вона подивилася на великі зорі поруч: вони виблискували, мов діаманти, а їхнє світло здавалося могутнім і впевненим. Зірочка тихо шепотіла собі:

— Може, колись і я стану такою сильною... Може, колись моє світло теж захистить когось.

І тоді вона помітила, як далеке Сонце, почало рухатися по своєму небесному трону. Воно почало розподіляти зорі на чергування, визначаючи, хто з ким працюватиме.

— Зірочка і зірка Гігант сьогодні працюватимуть разом, — проголосило Сонце, і його промінь торкнувся маленької Зірочки, змушуючи її серце трохи частіше битися.

Зірочка відчула хвилювання, яке змішалось з хвилею страху й цікавості одночасно. Вона зрозуміла: це буде її перша велика пригода, і від неї залежить значно більше, ніж просто світло на небі.

Зірочка тихо спостерігала, як Гігант піднімається на свій пост. Він світився величезним, яскравим світлом, і здавалося, що навіть сама космічна порожнеча його боїться. Маленька Зірочка відчула, як її промені тремтять ще сильніше.

— Я не хочу з нею працювати, — буркнув Гігант, не дивлячись на неї. — У ній немає сили. Краще б я був один.

Зірочка стиснула себе в маленький, майже непомітний клубочок світла, намагаючись не заплакати. Серце билось швидко, але вона розуміла, що плакати не можна. Вона мала довести, що навіть маленька зоря може бути сильною.

— Мені все одно, подобається вам це чи ні, — суворо сказало Сонце, і його промінь торкнувся обох зірок. — Працювати будете разом.

Гігант лише зітхнув і нахилив голову, але слова Сонця вже не можна було змінити.

Вони піднялися на свої позиції. Сигнали передавали: загрози немає, Чорна Діра на іншому боці. Здавалося, що ніч спокійна і безпечна.

— Тоді можна трохи відпочити, — промовив Гігант, розслаблено закриваючи частину променів світла.

— Ні, — відповіла Зірочка. — Головне правило чергування: ніколи не засинати.

— Мені все одно, — усміхнувся Гігант і згорнувся у променях свого світла. — Раз загрози немає, я піду.

Зірочка залишилася сама. Її маленьке серце тремтіло, але вона намагалася світити якнайяскравіше. Вона сиділа на своєму посту, світло її променів тремтіло від напруження. Серце билось швидко, а маленькі промені, здавалося, хотіли вирватися назовні, щоб кричати про страх і

тривогу. Зірочка прислухалася до темної порожнечі космосу, до кожного шороху темної матерії, до найтонших мерехтінь сусідніх зірок.

І раптом у тиші пролунав дивний глухий звук, як ніби щось повільно тягнулося крізь порожнечу. Зірочка миттю підняла світло, роблячи його яскравим як ніколи. Їй здалося, що сама темрява почала стискатися навколо, ніби хоче поглинути її маленьке саяво.

Чорна Діра наближалася. Її темні хвилі ковзали крізь простір, поглинаючи все на своєму шляху. Зірочка відчула холод і тяжкість, що тиснули на маленьке серце. Вона була зовсім одна — Гігант заснув, а великі зорі зникли в далечині.

Але на диво, Чорна Діра пройшла повз Зірочку і навіть не помітила її.

Зірочка на мить завмерла, не вірячи своїм очам.

— А чому Діра не помітила мене? — тихо прошепотіла вона. — Я ж так яскраво сяю...

Коли вона обернулася назад, то вже не побачила ні Гіганта, ні інших великих зірок. Темрява поглинула все навколо, і маленька Зірочка залишилася зовсім одна.

Страх охопив її. Вона відчула себе крихкою, ніби маленька краплина світла серед нескінченної темряви.

— Що мені робити? — пошепки мовила вона сама до себе. — Як я можу освітлювати Землю одна? Я ж не здатна на таке...

Сльози пробралися крізь промені її світла і розсипалися в темряві, мов крихітні комети. Серце стискалося від безпорадності, але тоді Зірочка відчула дивне тепло всередині — невидиму підтримку, що наповнювала її маленьке тіло енергією і силою.

— Може, навіть я можу бути важливою, — прошепотіла вона. — Навіть маленьке світло може захистити тих, хто його потребує.

І тоді її світло почало повільно ширитися, ставати рівним, спокійним і сильним. Темрява навколо ніби відступала, а маленька Зірочка зрозуміла: справжня сила — не в гучному саяві, а в сміливості, яка живе всередині.

Вперше вона відчула, що навіть у самотності можна бути світлом для цілого світу.

Маленька Зірочка сиділа у темряві, її світло поступово ставало рівнішим і сильнішим. Вперше вона відчула, що страх можна перетворити на силу, а самотність — на рішучість.

— Я можу світити... Я справді можу! — тихо промовила вона, і промінчики її сяйва розтеклися по навколишньому космосу, ніби м'яке сріблясте мерехтіння.

Зірочка почала обережно рухатися вперед, досліджуючи порожнечу, яка раніше здавалася такою страшною. Вона помітила крихітні комети, що повільно пропливали крізь темряву, блискучі уламки світла, які віддзеркалювали її промінчики. Навіть далекі планети, тихо мерехтячі у темному космосі, здавалися їй теплішими, коли її світло торкалося їх поверхні.

— Кожна зоря важлива, — подумала вона. — Навіть маленька... навіть я.

Зірочка почала експериментувати зі своїм світлом. Вона вчилася концентрувати його в промені, що розрізав темряву, і одночасно розсіювати його ніжною широтою, щоб освітлювати найбільшу ділянку неба. Кожен новий промінь додавав їй впевненості.

Раптом вона побачила вдалині слабкі проблиски інших маленьких зірок, які боялися виходити зі своїх прихованих куточків неба. Її серце наповнилося теплом: вона зрозуміла, що навіть одна маленька зоря може стати маяком для інших.

— Я допоможу їм, — вирішила Зірочка. — Я покажу, що можна світити навіть тоді, коли навколо темрява.

Вона спробувала відтворити м'яке сяйво, яке може вести за собою інших, і незабаром маленькі зорі почали обережно відгукуватися, піднімаючись зі своїх темних куточків. Разом вони створили перший маленький світловий ланцюг, що освітлював порожнечу.

— Я ніколи не думала, що можу зробити щось таке... — прошепотіла Зірочка, усвідомлюючи, що навіть її невелике світло має силу змінювати космос.

І тоді вона зрозуміла найголовніше: сміливість і відвага важливіші за розміри і яскравість. Справжня сила з'являється всередині, коли ти віриш у себе і готовий світити навіть у темряві.

Зірочка відчула, що її світло стало сильнішим, ніж будь-коли. Вона вирішила перевірити себе і вирушила у першу справжню подорож космосом. Темрява навколо більше не лякала її — тепер вона бачила красу небесного простору, яка раніше залишалася непомітною.

Вона пропливала крізь крихітні зоряні туманності, де пил і газ мерехтіли, мов золоті і срібні крупинки. Кожна туманність відгукувалася на її світло, віддзеркалюючи його і створюючи казкові візерунки. Зірочка відчула себе частиною цього величного танцю світла й темряви.

По дорозі вона зустріла маленькі комети, що швидко пролітали поруч, залишаючи за собою довгі сліди сяйва. Зірочка грала з ними у світлові танці, відчуваючи, як її промінці стають довшими, сильнішими та впевненішими.

— Я ніколи не думала, що космос може бути таким прекрасним... — прошепотіла вона. — І я можу стати його частиною!

Вона також помітила віддалені планети. Деякі з них були темними і похмурими, інші — ніжно мерехтіли вдалині. Коли світло Зірочки торкалося їхніх поверхонь, здавалося, що вони оживають, наче посміхаючись їй у відповідь.

Зірочка навчалася керувати своїм світлом: концентрувати його у вузькі промені, щоб розрізати темряву або розсіювати широкими хвилями, щоб освітлювати великі простори. Вона розуміла: її маленьке серце здатне випромінювати величезну силу, якщо вона вірить у себе.

— Може, я не така велика, як Гігант, — подумала Зірочка, — але я можу робити щось важливе, щось своє.

Вона зібралася з силою і піднялася ще вище, до темної глибини, де Чорна Діра могла раптово з'явитися. Але тепер Зірочка не відчувала страху. Вона знала, що її світло сильне, і що навіть маленька зоря може бути сміливою та важливою.

— Я готова до всього, — промовила вона сама до себе, і її промінці засяяли ще яскравіше, освітлюючи космос навколо ніжним сріблястим світлом.

Зірочка летіла все далі і далі, досліджуючи космос і тренуючи своє світло. Вона відчувала, як з кожним рухом її промінці стають сильнішими і впевненішими. Але раптом темрява навколо почала згущуватися. Десь далеко, але вже зовсім близько, з'явилася Чорна Діра.

Вона була величезною, зловісною і поглинаючою все світло навколо. Хвилі темряви рухалися так швидко, що навіть великі зорі відступали. Зірочка зрозуміла, що цього разу відступати нікуди — вона має діяти.

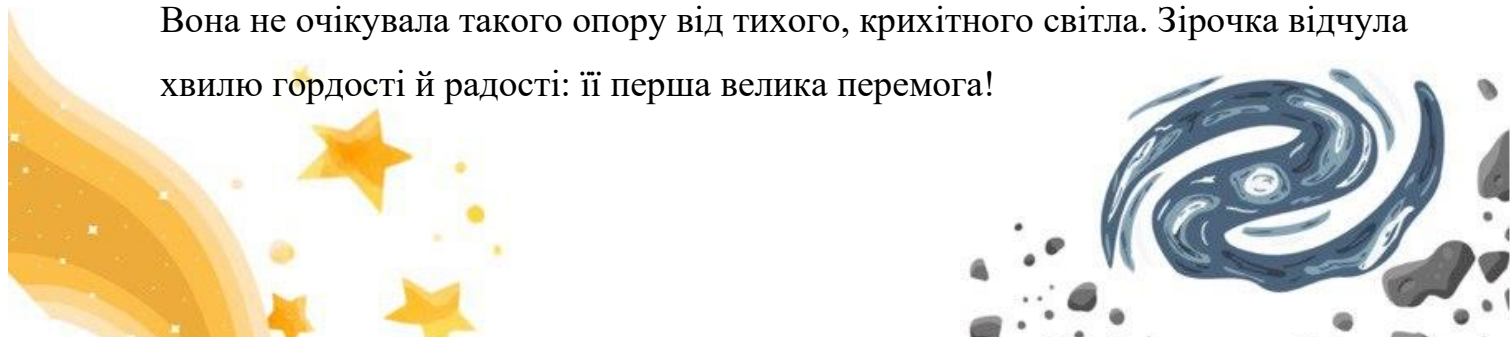
— Я готова, — прошепотіла вона сама до себе. — Я не дозволю темряві поглинути космос.

Зірочка зосередила всі свої промені в один яскравий вузький промінь. Її маленьке світло виблискувало, мов крихітне сонце серед нескінченної темряви. Промінь пробивався крізь чорні хвилі Чорної Діри, створюючи сяючу стежку.

Темрява намагалася її поглинути, але Зірочка відчувала, як всередині виростає сила. Вона усвідомила, що навіть маленька зоря може чинити опір величезній небезпеці, якщо вірити у себе і світити від щирого серця.

— Ти не зможеш мене поглинути! — закричала Зірочка, і її світло розлетілося по навколишньому космосу, ніби тисячі маленьких променів, що освітлювали темряву.

Чорна Діра відступила трохи назад, здивована силою маленької зорі. Вона не очікувала такого опору від тихого, крихітного світла. Зірочка відчула хвилю гордості й радості: її перша велика перемога!

І тоді вона зрозуміла: справжня сила — не в розмірах чи яскравості, а в сміливості стояти на своєму, навіть коли здається, що темрява поглинає все навколо.

— Я можу захищати космос, — промовила вона сама, її світло розсіялося м'яким сяйвом, яке тепер було видно навіть на далеких планетах. — І я не буду одна.

Саме тоді вона помітила, що маленькі зорі, які раніше боялися виходити з темряви, почали піднімати свої промені. Зірочка посміхнулася: вона не лише захистила себе, а й надихнула інших світити разом.

Після великої перемоги над хвилями темряви Зірочка поверталася на своє постійне місце на небі. Вона ще ніколи не відчувала себе такою впевненою та сильною. Але коли вона озирнулася назад, то помітила Гіганта.

Він сидів на своєму посту, спостерігаючи за нею. Його величезне світло вже не виглядало таким самовпевненим, як раніше; здавалося, він трохи здивований.

— Ти... справді світло сильніше, ніж я думав, — пробурмотів Гігант, намагаючись не показати здивування.

— Я не велика, як ти, — відповіла Зірочка тихо, — але я навчилася світити не для себе, а для інших.

Гігант мовчав. Його величезне тіло здавалося трохи м'якшим, а промені світла теплішими. Він нарешті зрозумів, що справжня сила не завжди в розмірах і яскравості, а в рішучості та сміливості.

— Може... ми спробуємо працювати разом? — спробував він обережно. Зірочка посміхнулася. Вона відчула, що тепер вони можуть створити щось справді велике, якщо об'єднають свої сили.

Вони піднялися на свої позиції, і їхні промені світла почали переплітатися у ніжному сяйві, що освітлювало значно більший простір, ніж будь-яка зоря могла зробити сама.

— Тепер ми не одні, — тихо сказала Зірочка, — і разом ми можемо захищати все небо.

Гігант кивнув і розгорнув своє величезне світло так, щоб воно підтримувало Зірочку. Вперше вони дійсно працювали як команда. Маленьке і велике світло злилися воєдино, створюючи справжню силу, яку не могла поглинути навіть Чорна Діра.

І в цю ніч Зірочка зрозуміла ще одну важливу річ: справжня сила не лише в сміливості одного, а у здатності допомагати і підтримувати інших, об'єднуватися заради спільного світла.

Разом вони створили перше справжнє світлове коло, що тягнулося крізь темряву космосу, ніби знак надії для всіх маленьких і великих зірок.

Після того, як Зірочка об'єдналася з Гігантом, її маленьке світло стало помітніше для інших. Далеко в темряві космосу почали з'являтися слабкі проблиски інших маленьких зірок, які раніше боялися виходити зі своїх прихованих куточків. Вони повільно піднімалися, підглядаючи за Зірочкою, обережно намагаючись світити.

— Привіт! — тихо промовила Зірочка. — Я — Зірочка. Не бійтеся темряви. Світло кожної з вас важливе.

Маленькі зорі мерехтіли, наче боялися відповісти, але поступово почали наближатися ближче. Їхні промені перетиналися зі світлом Зірочки, і здавалося, що космос почав повільно оживати.

— Ти така смілива! — промовила одна з маленьких зірок. — Ми ніколи не наважувалися виходити з темряви.

— Тепер ми можемо світити разом, — усміхнулася Зірочка. — Разом ми сильніші.

Вони об'єднали свої промінці у перші маленькі світлові ланцюги, які розсікали темряву. Кожна зоря відчувала радість і силу від того, що її світло потрібне. Зірочка зрозуміла, що навіть маленькі світла можуть створити величезну силу, якщо об'єднатися.

Гігант, що спостерігав за всім здалеку, нарешті посміхнувся. Він теж приєднався, і його величезні промені підсилювали світло всіх маленьких

зоряних друзів. Разом вони створили перше справжнє світлове коло, яке огортало цілий небосхил.

— Дивіться, ми робимо це разом! — радісно промовила Зірочка. — Навіть маленьке світло важливе, якщо воно світить з серцем!

І в цю ніч маленькі зорі вперше відчули, що вони не самотні. Темрява більше не здавалася страшною — адже вони могли підтримувати одне одного, об'єднуючи сили та світло.

Зірочка зрозуміла найголовніше: сила не в одному великому сяйві, а в тому, як ти допомагаєш світити іншим і як разом можна змінити темряву на світло.

Небо залишалось спокійним лише на короткий час. Темрява почала згущуватися з усіх боків, і Зірочка відчула знайомий холод Чорної Діри. Вона наближалася ще раз, сильніша й хитріша, ніж раніше, готова поглинути всі світла навколо.

— Підготуйтеся! — промовила Зірочка маленьким зорям. — Ми не дамо темряві поглинути наше світло!

Маленькі зорі мерехтіли, але тепер вони не боялися. Кожна з них підняла свої промінці, готова боротися за своє місце у космосі. Гігант розкинув своє величезне світло, підтримуючи всіх навколо. Разом вони утворили світловий щит, який розсіяв частину темряви Чорної Діри.

Чорна Діра кинула величезні хвилі темряви. Вони рухалися швидко, поглинаючи все навколо, але Зірочка не відступала. Вона зібрала всі свої сили, об'єднала їх із силами друзів і спрямувала у потужний промінь, який розсіяв хвилі темряви.

— Ми сильні разом! — закричала вона, і маленькі зорі відповіли їй своїм сяйвом.

Їхні промені перепліталися, створюючи світловий танець, який пробивався крізь темряву, мов тисячі сріблястих стріл. Чорна Діра відступала, збентежена силою маленьких зірок, які навчилися світити разом.

Зірочка відчула гордість і радість. Вона більше не була самотньою. Її світло поєднувалося зі світлом друзів, створюючи величезну мережу сяйва, яка об'єднувала маленькі та великі зорі.

— Ми зробили це! — промовила вона, коли хвилі темряви почали відступати. — Разом ми сильніші за будь-яку небезпеку!

І тоді вона зрозуміла найважливіше: навіть найменше світло стає могутнім, якщо його підтримують інші, якщо є сміливість і віра. Маленька Зірочка більше ніколи не сумнівалася у своїй силі. Вона знала: тепер вона здатна захищати небо разом із друзями, а темрява ніколи не зможе її поглинути.

Після великої битви світла і темряви Зірочка повернулася на своє постійне місце на небі. Її маленьке серце билосся спокійно, а промені світла стали рівними і сильними. Вона більше не боялася темряви, бо знала, що навіть маленька зоря здатна бути важливою, якщо світить сміливо і від серця.

Вона озирнулася навколо: Гігант поруч, його величезне світло тепер було добрим і захисним, маленькі зорі світлили своїм ніжним сяйвом, і весь небосхил наповнювався теплом і надією. Разом вони створили справжнє космічне світлове братство.

— Я ніколи не думала, що можу зробити щось таке велике, — прошепотіла Зірочка. — Навіть маленьке світло може змінити все, якщо воно світить для інших.

Гігант посміхнувся і промовив:

— Ти навчила нас усіх, що сила не в розмірах, а в сміливості. Ти справжній приклад для всіх.

І тоді Зірочка зрозуміла, що найважливіше — не бути найбільшою або найяскравішою. Важливо бути сміливою, підтримувати інших і світити навіть тоді, коли здається, що ти одна.

ЕПІЛОГ

Відтоді маленька Зірочка стала символом надії для всіх зірок і планет. Вона навчила інших маленьких зорь не боятися темряви, показала, що навіть найменше світло здатне освітлювати величезні простори космосу.

Вона більше не сумнівалася в собі. Її промінці ставали сильнішими з кожним днем, її сміливість надихала інших, а темрява вже ніколи не лякала.

Космос став яскравішим і теплішим завдяки маленькій Зірочці, яка зрозуміла найважливіше: справжня сила завжди живе всередині, і світло, що йде від серця, здатне змінити увесь світ.

І навіть коли навколо ніч, і здається, що темрява поглинає все, можна бути впевненим: маленьке світло може перемогти будь-яку темряву, якщо воно світить сміливо і з вірою.